

TER BEGELEIDING

Telkens wanneer die Kerk hom duidelik moes afgrens teen strominge binne die Kerk wat die Kerk beskou het as aantasting van dit wat weselik vir die Kerk is, het die probleem van die Skrifbeskouing sterk na vore getree. Twee grepe uit die geskiedenis toon dit duidelik aan:

(a) Wanneer ketterye die Kerk bedreig het, het óók die kettters hulle op die Skrif beroep. Die spreuk dat elke ketter sy letter het, is alom bekend. Die vraag was: Hoe kan twee leerstellings wat lynreg teenoormekaar staan van dieselfde bron, die Skrif, afkomstig wees? Daarom het die vraag van wat die Skrif is en wil sê én wat die „beginsels” van uitleg (hermeneutiek) is, veral in hierdie tye brandend geword.

(b) Dieselfde struktuur vind ons in die tyd van die Kerkhervorming. Oor kardinale leerstukke moes die Kerkhervormers teenoor Rome laat hoor dat dit „vervloekte afgodery” ’is, terwyl Rome weer teenoor dié sake wat die Reformatore as fondament en hoeksteen gestel het, ’n duidelike „anathema” uitgespreek het. Die vraag het ontstaan: Maak beide die Reformasie én Rome nie aanspraak om Kerk van Christus te wees nie, en beroep beide hulle nie op die Woord van God nie? Van hieruit kry ons byvoorbeeld dat die Reformatoriese teologie hom intensief besig hou in belydenis én in indiwiduele teologiese denkarbeid met die Skrifprobleem. Wesenlike vrae was onder andere: Is Gods Woord net te vinde in die Skrif of ook in die tradisie? Dit is die vraag na die omvang en kanon wat die Reformasie met die „sola Scriptura” beantwoord het. Maar die vrae na die aard en interpretasiewyse van die Skrif het hiermee nou saamgehang en vanuit die Skrif self is noukeurige aandag daaraan gegee.

Ook vandag is daar sterk aanleiding om die Skrifvraag opnuut te stel en te beantwoord. As ons die buite-kerklike faktore buite rekening laat, is daar veral twee faktore daarvoor verantwoordelik naamlik die sogenaamde „aksentverskuiwing” of „vernuwing” binne die kring van Rome én die sogenaamde Nuwe Teologie wat veral die „hermeneutiese probleem” sterk aan die orde gestel het, só sterk dat dit alreeds binne die kring van die Reformasie geweldige diskussie uitgelok het en ook invloed uitgeoefen het.

Binne hierdie raamwerk het die kongres van Dogmatici wat in 1970 te Potchefstroom byeengekom het, hom ook met hierdie fundamentele probleem besig gehou. Met sy kenmerkende vakkundigheid oor die tydperk van die Kerkhervorming, gee **dr. L. F. Schulze** in sy artikel die probleemstelling én antwoord van

die Reformatore op die Skrifvraag. **Dr. Murray Janson** is bekend vir sy heldere manier van stelling én beantwoording van ingewikkelde teologiese vrae. Op hierdie selfde wyse stel hy die agtergronde en praktyk van die huidige Skrifprobleem aan die orde. **Drs. Fürstenburg** het myns insiens 'n goeie, grondige en helder artikel geskryf. Vanuit die aard van die Skrif self, beantwoord hy hier binne die raamwerk van die nuwe problematiek, die vraag oor wat die Skrif in sy gevariëerdheid wesenlik wil sê. Tematies sluit die artikel van **prof. J. A. Lombard** hierby baie nou aan. Vanuit Barth se ontdekking dat die Skrif maar één groot wesenlike intensie het, naamlik om God in Jesus Christus te mag ken („ken” in sy Bybelse diepte) wil die skrywer duidelik laat word dat alle ander probleme (bv. Skrifkritiek en so meer) van hieruit hulle proporsie én beantwoording kry. **Ds. Adrio König** neem in 'n sekere sin hierdie perspektief oor en toon aan hoe dit fungeer binne die ontwerp van Barth se Eskatologie. Hy doen dit met volle inagneming van die feit dat die eskatologie (en veral die eskatologie) 'n dominante rol speel in vandag se diskussie rondom die Skrifprobleem en veral rondom die hermeneutiese vraag. **Ds. J. S. Krüger** toon in sy artikel aan dat die Skrifprobleem geen geïsoleerde vraag is wat abstrak net ter wille van sigself beantwoord word nie, maar dat die beantwoording daarvan sekere teologiese, kenteoretiese perspektiewe open na die kant van die konkrete praxis, i.c. die sosiale etiek.

Ons is bly dat die „Hervormde Teologiese Studies” hierdie belangrike artikelreeks kan publiseer en sodoende 'n diens kan lewer aan die interkerklike dogmatiese diskussie van ons tyd én (soos die subtitel van die Studies aandui) 'n bydrae tot die bevordering van die Bybels-reformatoriese Teologie in Suid-Afrika.

Prof. Dr. B. J. Engelbrecht

(Kongresvoorsitter, 1971).